melissa de la cruz

Smyčka temných sil a nečestných úmyslů se utahuje...

čarodějky z east endu

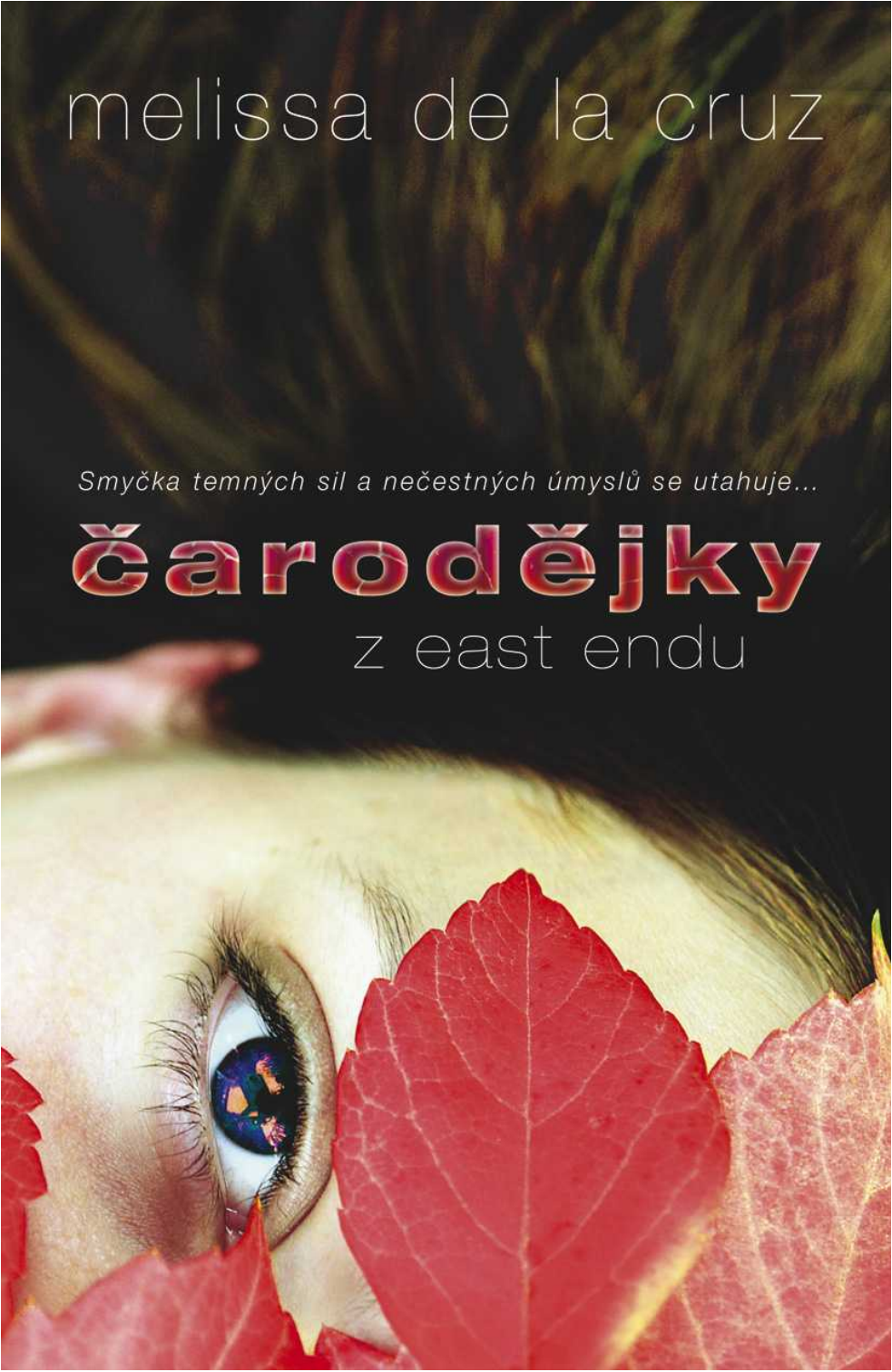

čarodějky
z east endu

melissa de la cruz

čarodějky z east endu

Přeložila Alexandra Kolašínová

Vydalo nakladatelství BB / art s.r.o. v roce 2014
Bořivojova 75, Praha 3
Copyright © 2011 Melissa de la Cruz
All rights reserved.

Z anglického originálu *Witches of East End*
(First published by Hyperion, New York, 2011)
přeložila © 2012 Alexandra Kolašínová
Redakce textu: Marie Černá
Jazyková korektura: Jan Řehoř

První elektronické vydání v českém jazyce

ISBN 978-80-7461-730-0

pro mou rodinu

„Kde my tři se zase sejdem ve vichřici,
V hromobití a plískanici?
Až ztichne té rvačky jek a ryk,
Šik jeden až zadáví druhý šik…“

– Shakespeare, *Macbeth*

„Možná, že se některé valkýry rozhodnou opustit Valhalu a usadit se v různých částech země, kde začnou svou novou existenci jako čarodějky.“

– *Encyklopedie věcí, které nikdy nebyly*
Michael Page a Robert Ingpen

prolog

Městečko na konci světa

North Hampton neexistuje na žádné mapě, takže najít tu malou, izolovanou společnost žijící na samém okraji atlantického pobřeží může pro nezasvěcené představovat podivný rébus, když sem náhodou zabloudili a pak zjistili, že není možné se sem vrátit. A tak se tohle místo s nápadně prázdnými plážemi pokrytými stříbřitě bílým pískem, se zvlněnými zelenými lány a velkolepými, osamoceně stojícími farmářskými usedlostmi stalo spíše napůl zapomenutým snem než vzpomínkou. Podobně jako tajuplný skotský Brigadoon ho skoro pořád halila mlha a spatřit jej bylo možné jen zřídka. Pozoruhodné bylo neustálé vlhko, dokonce i během nádherných, jasných letních dnů. Místní obyvatelstvo tvořila pevně semknutá a uzavřená skupina rodin, které zde sídlily již celé generace. V North Hamptonu, na rozdíl od ostatních částí Long Islandu, žili dosud pěstitelé brambor a mořští rybáři, které živily jejich sklizně a úlovky.

Nad zvlněnou modrou hladinou vanul příjemný slaný mořský vánek, mělčiny byly plné lastur a hřebenatek a restaurace nabízely místní speciality z cejnů a čtverzubců a polévku z mušlí s rajčaty, ovšem bez mléka. Moderní doba neměla na pěkné okolní prostředí téměř žádný vliv. Krajinu nehyzdila nákupní střediska a nebylo zde ani stopy po dravých moderních společnostech, které by svými podnikatelskými záměry zničily malebnou scenerii.

Naproti městu se z moře zvedal Gardinerův ostrov, již opuštěný

a ponechaný zkáze. Kam až sahala paměť všech místních obyvatel, byla vila Fair Haven prázdná a neobydlená, rozpadající se ruina zahalená v oparu. Už staletí ji obývala stejná rodina, Gardinerovi, přestože je zde už desítky let nikdo nespatřil. Šuškalo se, že kdysi význačný rodinný klan si už nemůže dovolit nákladnou údržbu sídla nebo že smrtí posledního dědice klan zanikl. Avšak Fair Haven a okolní pozemek dál zůstával netknutý a nikdo ho nikdy neprodal.

Byl to dům, na kterém se podepsal zub času. Okapy pod špičatými střechami byly plné listí, barva oprýskala, sloupy popraskaly a dům se pomalu rozpadal. Přístavní loděnice ztrouchnivěla a její střecha se propadala. Civilizací nezničené pláže osídlili mořští orli, kteří si zde vystavěli svá hnízda. Háj kolem domu se rozrostl a zhoustl.

A pak se náhle jednoho večera na začátku zimy ozvalo nepříjemné hlasité zaskřípání, příšerný zvuk, jako by se trhala země. Vítr kvílel a oceán bouřil. Manželé Bill a Maura Thatcherovi, kteří žili na nedaleké usedlosti, právě venčili své psy na pobřeží North Hamptonu, když uslyšeli ten ošklivý zvuk, který se k nim donesl přes vodu.

„Co to bylo?“ zarazil se Bill a pokoušel se uklidnit psy.

„Zdá se, že to přišlo odtamtud,“ řekla Maura a ukázala na Gardinerův ostrov. Oba hleděli na Fair Haven, v jehož nejhořejším okně se rozsvítilo světlo.

„To se podívejme,“ pokývl Bill hlavou. „Nevěděl jsem, že si dům někdo pronajal.“

„Možná noví majitelé?“ řekla Maura s otázkou v hlase. Fair Haven vypadal stejně jako vždycky předtím – okna se podobala napůl přivřeným očím a prohnuté dveře vypadaly jako zamračený stařecký obličej.

Maura odvedla psy na trávu, ale Bill dál hleděl na dům a zamyšleně se škrábal na bradě. Pak náhle jako mrknutím oka světlo zhaslo a dům se opět ponořil do tmy. Už ale nebyli sami, z mlhy se vynořila něčí postava. Blížila se k nim pomalu a stále stejnou rychlostí. Psi se ostře rozštěkali a starý hospodář cítil, jak mu silně buší srdce. Jeho žena jen vyděšeně zírala.

Z mlžného oparu se vynořila žena. Byla vysoká a vypadala hrozivě. Vlasy jí zakrýval jasně červený šátek a žlutohnědý pršiplášť měla v pase pevně stažený páskem. Její oči odrážely barvu šedivého soumraku.

„Slečna Joanna!“ vydechl Bill překvapeně. „Vůbec jsme si vás nevšimli.“

Maura pokývla hlavou. „Omlouváme se za vyrušení.“

„Uděláte nejlépe, když oba rychle poběžíte dál, tady není nic k vidění,“ řekla hlasem stejně studeným, jako byly hluboké vody Atlantiku.

Bill ucítil zamrazení v zádech a Maura se zachvěla. Už dříve se shodli na tom, že na ženách Beauchampových, které žily vedle nich, je něco podivného, něco, co nedokázali blíže určit, ale až do dnešního večera neměli důvod se jich obávat. Teď pocítili strach. Bill hvízdl na psy a chytl Mauru za ruku. Oba se pak rychle vydali opačným směrem.

V domě na ostrově se postupně rozsvěcela další světla, až svítil celý Fair Haven. Zářil jako pochodeň, jako signální světlo v temnotě. Bill se ještě jednou ohlédl, ale Joanna Beauchampová už mezitím zmizela. V písku po ní nezůstala jediná šlépěj, žádná stopa, že tam kdy byla.

o šest měsíců později

Den obětí války a srdce plná touhy

první kapitola

Může za to ona

Freya Beauchampová divoce vířila šampaňským ve skleničce, kterou držela v ruce. Bublinky se hromadily u hladiny, postupně praskaly a mizely, až v tekutině nezbyla jedna jediná. Měl to být nejšťastnější den jejího života – nebo alespoň jeden z nejšťastnějších –, ale jediné, co cítila, byl nepříjemný neklid.

A to byl velký problém, protože kdykoli se Freyi zmocnil neklid, začaly se dít věci – například číšník zničehonic zakopl o koberec a vyklopil předkrm na šaty Constance Bigelowové. Nebo pes, za normálních okolností ponořený do melancholické nálady, začal najednou štěkat a výt tak, že by přehlušil smyčcové kvarteto. Nebo sto let staré archivní víno, vytažené na světlo světa z rodinného sklípku Gardinerových, chutnalo kysele jako levný krabicový patok.

„Co se děje?“ zeptala se její starší sestra Ingrid a zastavila se vedle ní. Ingrid měla pevnou postavu modelky, ale nosila upjaté, i když perfektně udržované šaty. Hned tak něco ji nerozhodilo, ale ten večer vypadala nezvykle nervózně a snažila se zkrotit pramen vlasů, který se jí uvolnil z pevně utaženého drdolu. Upila ze své sklenice a ušklíbla se. „Tohle víno snad někdo začaroval,“ zašeptala a odložila sklenici na stůl.

„To já ne! Přísahám!“ protestovala Freya. Byla to pravda, přinejmenším zčásti. Neuměla si pomoct, ale její magické schopnosti se tu a tam náhodně projevily, aniž by se o to nějak přičinila. Nemohla s tím nic dělat. Znala následky a nikdy by něco tak váž-

ného neriskovala. Freya cítila, že se Ingrid pokouší proniknout do jejího nitra, aby v budoucnosti našla vysvětlení pro bolest, kterou teď cítila, ale její snaha byla marná, Freya věděla, jak si svou čáru života chránit. To poslední, co potřebovala, byla starší sestra, která dokáže předpovědět důsledky jejího impulzivního jednání.

„Určitě si nechceš o něčem promluvit?" zeptala se Ingrid jemně. „Mám takový pocit, že se to všechno seběhlo příliš rychle."

Freya chvilinku zvažovala, že sestře všechno vyklopí, ale pak se rozhodla, že ne. Bylo to příliš složité vysvětlování. A i když ve vzduchu visela temná znamení – vyjící pes, podivné „nehody", zápach spálených květin, který najednou naplnil místnost – nic zlého se určitě nestane. Brana milovala. Opravdu. Nešlo o žádnou lež, podobnou těm, které tolikrát namlouvala sama sobě, jako například *Tahle sklenička je dnes večer poslední* nebo *Rozhodně nemám v úmyslu zapálit té potvoře střechu nad hlavou*. Láska, kterou cítila k Branovi, pramenila v morku kostí, bylo na něm něco, co vonělo domovem, měla pocit, jako by se uložila ke spánku do měkkých peřin, cítila se pohodlně a bezpečně.

Ne, v žádném případě nemohla Ingrid říct, co ji znepokojuje. Alespoň ne teď. Byly si velmi blízké. Nebyly pouze sestry a příležitostné soupeřky, byly také nejlepší kamarádky. Přesto by to Ingrid nepochopila. Naopak, zhrozila by se, a to poslední, co teď Freya potřebovala, byly výčitky starší sestry. „Přestaň, Ingrid, děsíš mé nové přátele," řekla, zatímco přijímala neupřímná blahopřání od dalších žen, které se tvářily jako její velké příznivkyně.

Ty ženy přišly, aby s ní oslavily její zásnuby, ale jejich hlavním cílem bylo pozorovat, soudit a chichotat se. Byly zde všechny nezadané ženy z North Hamptonu, které se ještě nedávno oddávaly neskromnému snění, že by se ony samy mohly stát paní Gardinerovou. Všechny teď přišly do velké, zrenovované vily, aby se špatně skrývanou závistí poblahopřály ženě, která vyhrála, ženě, která popadla první cenu ještě dřív, než souboj začal, dříve, než si soupeřky vůbec uvědomily, že startovní pistole už vystřelila.

Kdy se vůbec Bran Gardiner přistěhoval do města? Nebylo to

tak dávno, a přesto už všichni v North Hamptonu věděli, o koho jde. Pohledný filantrop byl jedním z hlavních témat klevet a dohadů na jezdeckých soutěžích, společenských akcích a víkendových regatách, které představovaly důležité body života na venkově. Všichni mluvili o historii rodiny Gardinerů, o tom, jak rodina před mnoha lety zmizela, i když si nikdo nebyl jistý, kdy to přesně bylo. Nikdo nevěděl, kam odešli nebo co se s nimi mezitím dělo, vědělo se pouze, že jsou teď zpátky a že jejich bohatství je větší než kdy předtím.

Freya nemusela umět číst myšlenky, aby se dověděla, co si ty slepice z North Hamptonu myslí. To určitě. Bran Gardiner se chvíli po tom, co se přistěhoval do North Hamptonu, rozhodl oženit s mladou servírkou, která sotva odrostla pubertě. Zdálo se sice, že je jiný, ale je stejný jako všichni. Muži. Jako obvykle nemyslí mozkem, ale… Co na ní proboha vidí tak neobvyklého? Barmanka, chtěla je opravit Freya. Servírka je hospodská holka s velkým poprsím, která roznáší tupláky piva venkovanům usazeným za rozviklanými dřevěnými stoly. Freya pracovala v North Inn, kde se čepovalo pouze kvalitní pivo v pintách a mísil se v něm lehký nádech sušených švestek, vanilky a dubu ze španělských sudů, v němž bylo skladováno.

Freye bylo ve skutečnosti devatenáct let (i když její řidičský průkaz uváděl dvaadvacet, aby mohla rozlévat alkohol). Příroda ji obdařila poutavou divokou krásou, tak vzácnou v době, kdy vrchol ženské krásy představovaly vyzáblé manekýny. Freya ani zdaleka nevypadala na to, že by hladověla a potřebovala pořádně najíst. Naopak, vypadala, jako by dostala vše, co kdy na světě chtěla. Jednoduše řečeno, vypadala dostatečně zralá. Zdálo se, že smyslnost prosakuje z každého póru jejího těla, vyzařuje z každičkého milimetru jejích nádherných křivek. Byla postavou malá a drobná a měla nezkrotnou hřívu blond vlasů v odstínu zlaté broskve, lícní kosti, pro které by modelky vraždily, drobný nos, velké kočičí oči, v koutcích lehounce zešikmené, útlý pas, vhodný pro ty nejtěsnější korzety, a samozřejmě ňadra. Její ňadra se nedala opome-

nout. Většina mužů, kteří se na Freyu zadívali, sklouzla pohledem právě na její ňadra.

Její tvář by si možná nezapamatovali, což se ale nedalo říct o „dvojčatech“, jak Freya svá prsa ráda v duchu nazývala. Její ňadra nebyla příliš velká, nevyzařovala tu těžkou dráždivost, a proto je bývalí nápadníci žertovně nazývali smyslnými kozičkami, což si Freya překřtila na hloupé kozy. Ne, její prsa byla nádherná: perfektně oblá, přirozeně zvednutá a sladce svůdná. Freya nikdy nenosila podprsenku. To byl také hlavní důvod, proč se dostala do problémů.

S Branem se poprvé setkala v městském muzeu. Každé jaro se zde tradičně konala benefiční akce na podporu této místní umělecké instituce. Jakmile tam Freya dorazila, potkal ji nepříjemný malér s ramínkem jejích šatů. Zničehonic bez varování prasklo a šaty, které klouzaly dolů po hladkém těle, donutily Freyu, aby se rychle otočila na patě – a padla přímo do náruče nejbližšího pána ve smokingu. Branovi se naskytl ničím nezakrytý pohled a hned při prvním setkání měl možnost dotknout se jejího těla – i když čistě náhodou. A pak se to stalo. Freya doslova vypadla z šatů přímo do jeho náruče. A on se do ní na první pohled zamiloval. Který muž by odolal?

Branovy nepředstírané rozpaky na Freyu okamžitě zapůsobily. Zrudl do odstínu chryzantémy, kterou měl připevněnou na klopě. „Ó, bože, promiňte. Jste v pořádku… nepotřebujete…?“ A pak zmlkl a dál jen zíral a Freya si uvědomila, že jí přední část elegantních šatů se špagetovými ramínky sklouzla téměř k pasu a hrozí, že z ní hladká tkanina sklouzne úplně. Což byl další problém, protože Freya nenosila spodní prádlo.

„Dovolte, abych –“ Pak se pokusil od ní odstoupit, ale zároveň ji stále zakrýval tělem před zraky ostatních. V té chvíli došlo také k tomu náhodnému setkání jeho ruky a jejích ňader, protože se pokusil vytáhnout nahoru klouzající látku, ale místo toho jeho teplá dlaň spočinula na její světlé kůži. „Ó, bože…,“ vydechl. Ježíši Kriste, pomyslela si Freya. Podle toho jeho chování by si

člověk myslel, že se ještě nikdy nedostal ani k výchozímu bodu! A protože se zdálo, že celá situace působí tomu mladému muži utrpení, bleskově zvedla klouzající šaty, odněkud vylovila zapínací špendlík, zakryla to, co nemělo být viděno (i když vzhledem k velmi hlubokému výstřihu bylo jasné, že nahotu považuje za přirozenou věc), pohotově natáhla ruku a nevzrušeně prohlásila: „Ahoj, já jsem Freya. A vy jste…?"

Branford Lyon Gardiner z Fair Haven na Gardinerově ostrově. Bohatý a štědrý filantrop, který to léto věnoval muzeu největší částku a jehož jméno se výrazně skvělo na programu dne. Freya už žila v North Hamptonu dost dlouho na to, aby věděla, že se Gardinerovi těší zvláštnímu postavení dokonce i mezi nejstaršími a nejbohatšími rodinami v severní a nejvýchodnější části Long Islandu (rozhodně ne toho typického Long Islandu se spoustou lidí a nákupních center, ale toho, který se spíš než do New Yorku hodil do New Jersey), která vypadá, jako by se nacházela v jiném časoprostoru.

Tohle malé městečko na břehu moře nebylo pouze poslední baštou dávných strážců, představovalo návrat do minulosti, do jiné doby, do dávno uplynulých časů. Přestože se honosilo nezbytnými doplňky klasické enklávy East Endu, ke kterým patřily golfové kluby a pečlivě zastřižené živé ploty, bylo něčím víc než jen letní rekreační oblastí, protože všichni obyvatelé zde žili po celý rok. V malebných uličkách lemovaných stromy stály rodinné obchůdky s potravinami, ve slavnostním průvodu ke Dni nezávislosti se divákům představovaly naleštěné hasičské stříkačky a sousedé si nebyli vzájemně cizí – naopak, byli to přátelé, kteří se navštěvovali a společné popíjeli čaj na verandách svých domů. Jestli bylo na North Hamptonu něco jen trochu zvláštního (pokud vůbec něco takového bylo), byla to silnice číslo 27, která spojovala bohaté vesnice podél pobřeží a vypadala, že nekončí v žádném městě, a taky fakt, že kromě místních o něm nikdo nikdy neslyšel („North Hampton? Chtěli jste říct spíš East Hampton, ne?"). Zdálo se, že o silnici vedoucí do městečka takřka nikdo

neví a nikdo jí nevěnuje pozornost. Místní obyvatelé využívali silnic dál od pobřeží a v městečku panoval názor, že čím méně turistů navštíví místní pláže, tím lépe.

Bran Gardiner dlouho chyběl na společenské scéně, to mu však ani trochu neubralo na popularitě. Jakékoli vtípky a manýry byly rychle omluveny nebo zapomenuty. Například klepy, které se týkaly znovuzrození jeho domu. Během této zvláštní renovace byl Fair Haven například celé dny ponořen do tmy a jednoho krásného rána se náhle objevila kompletně zrekonstruovaná kolonáda. Po další temné noci se celá vila mohla pyšnit zbrusu novými okny nebo novou střechou. Působilo to dost tajemně, protože si nikdo nevzpomínal, že by kdy na pozemku vily viděl nějakou pracovní četu. Vypadalo to, jako by se dům sám o sobě probouzel k novému životu, blýskal se novými okapy, zářil novou barvou, a všechno se to dělo tak nějak samo.

Pak přišla ona neděle, Den obětí války, a zdálo se, že nejlepší způsob, jak zahájit další idylické léto v North Hamptonu, bude uspořádat oslavu v nově zrekonstruovaném panském sídle. V dálce zářily nové tenisové kurty, stoly s občerstvením se prohýbaly pod vahou extravagantních pokrmů. Návštěvníkům byli nabízeni humři na studeno velcí jako bowlingové koule, talíře s čerstvou sladkou kukuřicí, kila kaviáru podávaného v malých křišťálových mističkách s perleťovými lžičkami (bez oblohy, doplňků nebo zakysané smetany, které by zvětšovaly objem, ale ředily chuť). Neočekávaná bouře, která ráno přišla, trochu pozměnila plány a oslava se přesunula do tanečního sálu. Zářivě bílé stany na břehu zůstaly prázdné a opuštěné.

Branovi bylo třicet let, byl elegantní, dokonalý, svobodný, a to vše plus nepředstavitelné bohatství z něj dělalo lákavou kořist, největší rybu v rybníce, na jehož břehu stály s udičkami v ruce místní vdavekchtivé slečny. Co však většina lidí nevěděla nebo je to nezajímalo, byl fakt, že byl především hodný. Když ho Freya poznala, měla pocit, že je to ten nejlaskavější muž, jakého kdy potkala. Cítila to – zdálo se, že z něj laskavost přímo vyzařuje, že

ho halí tak, jako zář obklopuje světlušku. To, jak se o ni snažil postarat, jeho rozpaky a zajíkavost, svědčily o jeho charakteru. Když se pak dostatečně vzpamatoval, přinesl jí něco k pití a ten večer se už od ní skoro nehnul, jako by ji chtěl chránit.

Právě se objevil, vysoký a tmavovlasý, oblečený ve špatně padnoucím sportovním saku. Proplétal se mezi skupinkami lidí a s obvyklým plachým úsměvem přijímal gratulace od svých přátel. Bran Gardiner nebyl okouzlující, erudovaný ani vtipný nebo světácký jako muži z jeho okruhu, kteří se s oblibou proháněli v posledních modelech italských sporťáků po okolních nedlážděných cestách. Na bohatého dědice byl společensky neobratný, příliš plachý a bylo v něm něco z Talentovaného pana Ripleyho. Choval se jako outsider společenské elity, ne jako někdo, kdo stojí v jejím středu.

„Tady jsi." Usmál se, když Freya zvedla ruce a poopravila mu motýlka. Všimla si, že rukávy košile, kterou má na sobě, nesou známky častého nošení, a když ji objal kolem pasu, ucítila slabý závan tělesného pachu. Chudák Bran. Freya věděla, jak se toho večírku obával. Neměl rád příliš velkou společnost.

„Myslel jsem, že ses mi ztratila," řekl. „Jsi v pořádku? Můžu ti něco donést?"

„Jsem naprosto v pohodě," usmála se na něj a cítila, jak se chvění v žaludku začíná uklidňovat.

„To je dobře." Políbil ji na čelo. Dotek jeho rtů byl hřejivý a hebký. „Budeš mi scházet." Nervózně si pohrával s pečetním prstenem, který nosil na prstu pravé ruky. Byl to jeden z jeho projevů nervozity a Freya mu povzbudivě stiskla ruku. Bran měl nazítří odletět do Kodaně jako zástupce Gardinerovy nadace, rodinného neziskového podniku, který se věnoval podpoře humanitárních charitativních organizací po celém světě. Kvůli tomu projektu měl být pryč skoro celé léto. Možná proto cítila Freya takový neklid. Teď, když se sotva našli, nechtěla být bez něj.

Ten první večer, kdy se poznali, ji ani nepožádal o schůzku. Freyu to nejprve rozladilo, ale pak si uvědomila, že je jednoduše příliš skromný, než aby si troufl pomyslet, že by se o něj mohla

zajímat. Místo toho se ukázal hned následující večer v baru, kde pracovala, a pak další a další večer. Jen tam seděl a hleděl na ni těma velkýma hnědýma očima, ve kterých se zračilo toužebné přání, dokud ho ona sama nepozvala na schůzku, protože si uvědomila, že kdyby to nechala na něm, nikdy by se nikam nedostali. A tak to dopadlo. O čtyři týdny později už byli zasnoubeni a ona prožívala nejšťastnější den svého života.

Opravdu?

Už to tu bylo zase. Znovu tentýž problém. Netýkal se Brana, toho hodného a příjemného muže, kterému slíbila věčnou lásku. Toho jí před chvílí odnesl dav návštěvníků a on si teď zrovna povídal s její matkou. Jeho tmavá kštice se skláněla nad Joanninou bílou hlavou a oba vypadali jako nejlepší přátelé.

Ne. Bran vůbec nebyl ten problém.

Tím problémem byl mladík, který na ni hleděl z opačného konce místnosti, přes celý dlouhý taneční sál. Freya na sobě cítila jeho pohled, jako by stál u ní a dotýkal se jí. Killian Gardiner. Branův mladší čtyřiadvacetiletý bratr. Hleděl na ni, jako by byla na prodej a on byl více než ochotný zaplatit nejvyšší cenu.

Killian se vrátil domů po dlouhém pobytu v zahraničí. Bran Freye řekl, že svého bratra mnoho let neviděl, protože se odstěhoval a cestoval po celém světě. Nebyla si ani jistá, odkud právě přijel – z Austrálie? Nebo z Aljašky? Na tom nezáleželo. Důležité bylo jen to, že když je představovali, zadíval se na ni těma svýma jasně modrýma očima a ona ucítila, jak jí celým tělem projelo zachvění. Killian byl jednoduše řečeno krásný. Pronikavé modré oči lemovaly dlouhé tmavé řasy, měl ostře řezané rysy, orlí nos a výraznou hranatou bradu. Vypadal, jako by byl neustále připraven na fotografování: s hloubavým pohledem potahoval z cigarety a připomínal idol z francouzského filmu nové vlny.

Killian byl naprosto okouzlující, choval se slušně a objal ji jako sestru, a Freye budiž připsáno k dobru, že její obličej neprozradil zmatek, který se v ní odehrával. Jeho polibek na tvář přijala se skromným úsměvem a dokonce se jí podařilo zapříst s ním roz-

hovor o obvyklých tématech – o vlhkém počasí, navrhovaném datu svatby, o tom, jak našel North Hampton. To poslední si Freya nepamatovala, možná ho zrovna neposlouchala, protože byla naprosto fascinována zvukem jeho hlasu, hlubokým a melodickým, takovým, jaký byste slyšeli z úst oblíbeného nočního diskžokeje. Pak si jeho pozornost díkybohu vyžádal někdo jiný a Freya mohla být konečně sama. A tehdy se na večírku začaly dít sice nenápadné, zato nepříjemné věci.

Jako následky kočičího škrábnutí. Horečka vyvolaná pouhým dotekem. Bylo to jako svědící místo, na které nemůžete dosáhnout, nemůžete se podrbat a ulevit si od nepříjemného pocitu. Freya se cítila jako v jednom ohni, měla dojem, že se každou chvíli samovolně vznítí a nezůstane z ní nic než hromádka popela a diamantů. Přestaň se na něj koukat, přikazovala si. Je to bláznovství, jen další z tvých nedobrých nápadů. Je to dokonce horší než tenkrát, kdy jsi oživila toho pískomila (tenkrát za to dostala od matky pořádně vyčiněno, jednak proto, že by to mohl zjistit někdo z Rady, a taky proto, že takový napůl oživlý domácí mazlíček není žádná legrace). Jdi ven a nadýchej se čerstvého vzduchu, přikázala si. A pak se vrať na večírek. Přistoupila k váze s růžovými růžemi a vdechováním jejich vůně se snažila udusit rozbouřené emoce. Nepomáhalo to. Pořád cítila, jak ji ten muž chce.

K čertu s ním, proč musí být tak hezký? Myslela si, že je už proti těmto věcem imunní. Takové klišé: vysoký, tmavovlasý a pohledný muž. Nenáviděla ty nafoukané, arogantní hochy, kteří si mysleli, že ženy jsou tu jen proto, aby sloužily jejich nenasytnému sexuálnímu chtíči. A on představoval ten nejhorší typ. Proháněl se městečkem na harleyi, a ten jeho legrační účes, ledabyle upravený, střapatý, s ofinou přes oči a sexy vyzývavým kouřovým nádechem… Vyzařovalo z něj ale i něco dalšího. Inteligence. Jeho pohled prozrazoval chytrost a mazanost. Měla pocit, že když se na ni poprvé podíval, přesně věděl, kdo je a jaká je. Čarodějka. Kněžka. Někdo, kdo nepochází z jeho světa, ale přitom je s ním spojený. Žena, kterou musí milovat, zbožňovat a zároveň se jí bát.

Zvedla oči od vázy s růžemi a zjistila, že na ni Killian stále upřeně hledí. Zdálo se, že celou dobu čekal jen na tuto chvíli. Pokývnutím hlavy ukázal k nedalekým dveřím. Opravdu? Právě zde? Právě teď? Na toaletě? Šlo o další klišé, které tak pasovalo k jeho motocyklu a póze rozmazleného frajírka? A co ona? Opravdu byla ochotná odejít na toaletu s jiným mužem – ke všemu s bratrem svého snoubence – uprostřed svého zásnubního večírku?

Byla. Freya se jako v mrákotách vydala vstříc nečekanému dobrodružství, na schůzku domluvenou pouhým pohledem. Zavřela za sebou dveře a čekala. Tvář, která na ni hleděla ze zrcadla, byla pokrytá ruměncem a rozzářená. Freya byl tak šťastná, tak poblouzněná a vzrušená, že nevěděla, co má se sebou dělat. Kde vězí? Nechával ji čekat. Zdálo se, že Killian Gardiner dobře ví, jak se chovat k nemravným ženám.

Koule na dveřích se pomalu otočila a on vešel. Vklouzl dovnitř hladce jako nůž do másla a tiše za sebou zavřel. Jeho rty se zformovaly do úsměvu. Panter a jeho kořist. Vyhrál.

„Pojď sem," zašeptala. Rozhodla se. Už nechtěla čekat ani minutu.

A za dveřmi, přímo uprostřed večírku, vzplály růžové růže jasným plamenem.